

ΙΩ. Ν. ΖΟΒΟΡΙΚΗΣ

Ἐν Ροστοβίῳ τῆς Ρωσσίας ὑποστράτηγος, κατέχων τὸ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου. Ἄνὴρ λίαν τετιμημένος καὶ δημοφιλὴς παρὰ

τῇ αὐτόθι κοινωσίᾳ, ἰδιαιτέρως δὲ ἀγαπητός εἰς τὴν ἑλληνικὴν παροικίαν διὰ τὰ φιλελληνικά του ἐν γένει αἰσθήματα καὶ τὴν ἠθικὴν προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν, ἣν παρέχει εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους. Μορφωμένος, ὅσον ὀλίγοι, συνδυάζων σὺν τῇ σωματικῇ καλλονῇ καὶ λεπτόν διοικητικὸν πνεῦμα καὶ εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ἐρασιμότητα ἤθους καὶ τρόπων, ἐκ τῶν σπανίων ἀληθῶς κυβερνητικῶν αὐτοκρατορικῶν ὑπαλλήλων, δικαίως κατέστη τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τῶν τε ἐγχωρίων καὶ τῶν ξένων. Ὁ κ. Ζοβορίκης εἶνε καὶ ὁ καταθέσας τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἐν Ροστοβίῳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἣν ἱδρυσεν ἡ φιλοπατρία τοῦ ἐγκρίτου ἐκεῖ ὁμογενοῦς κ. Θεοφάνους. Πλὴν τῶν ἄλλων παρασῆμων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὸ στήθος του, ἐτιμήθη καὶ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ, ὃν ἀπένευμεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὡς μικρὸν φόρον διὰ τὰς πολλαπλᾶς ἐκδουλεύσεις του πρὸς τὸ αὐτόθι Ἑλληνικὸν στοιχεῖον.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ

Ἐὰ μάτια ποῦ μὲ μάγεψαν εἶναι σδυμένα τώρα
σὲ κάποιον μακρυνὸ οὐρανό, σὲ κάποια ξένη χώρα.

Τὰ δάχτυλα ποῦ ἐφίλησα· σάν κρίνα μαραμμένα
εἶναι ψυχρὰ κι' ἀσάλευτα στὴ μαύρη γῆ θαμμένα.

Καὶ τὰ μαλλιά τὰ ὀλόπικνα — μαῦρο φτερό κοράκου —
στοὺς ὤμους κάποιου σκέλεθρου, στὰ βάθη κάποιου λάκκου.

Μόνο ἡ ψυχὴ ποῦ ἀγάπησα. ἐκείνη ὑπάρχει ἀκόμα
καὶ μοῦ θυμᾶει τ' ὠραῖο κορμί ποῦ ἐσάπηξε στὸ χῶμα.

(Ζάκυνθος)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ